

РЕШЕНИЕ

№ 7672

гр. София, 07.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Георги Терзиев

ЧЛЕНОВЕ: Виржиния Петрова

Пенка Велинова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8383** по описа за **2023** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал.1, изр.2 ЗАНН вр. с чл. 208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба на О. Т. Г., ЕГН [ЕГН], чрез адв. С. С. - САК, срещу решение № 1740 от 15.04.2023г. по НАХД № 16410/2022г. на Софийски районен съд, НО, 96-ти състав. С решението е частично отменено наказателно постановление /НП/ № 22-4332-004445/29.03.2022г., издадено от началник сектор при ОПП – СДВР, в частта на наложеното административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за извършено административно нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и е потвърдено в останалата част, в която на О. Т. Г. е наложено административно наказание - глоба в размер на 100 лв., както и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 2 месеца, за извършено нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Решението се обжалва само в частта на потвърденото наказание по т. 2 от НП.

В касационна жалба са наведени доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че в процесните АУАН и НП не е описано подробно нарушението, както и обстоятелства при които е извършено. Счита се, че от събраните доказателства по делото не се установява по безсъмнен начин вмененото нарушение. Изтъква се, че преценката на СРС е извършена при спорни обстоятелства, за установяването на които АНО не е ангажирал достатъчно доказателства. Иска се отмяна на въззивното решение.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и не се

представлява.

Ответникът по касационната жалба – Началник сектор към СДВР – Отдел „Пътна полиция“ чрез юрк. С., оспорва касационната жалба. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение. Алтернативно прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал. 1 АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Решението на Районния съд е законосъобразно. То е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. В съдебното производство не са допуснати процесуални нарушения, които да обосноват отмяна на обжалваното решение. Материалният закон е приложен правилно.

В решението си СРС е възприел следната фактическа обстановка:

На 22.01.2022 г., около 04.08 часа, О. Т. Г. се качил в собствения си лек автомобил марка „Форд“, модел „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] , който бил паркиран в [населено място], на [улица]срещу № 58. През един автомобил пред него бил паркиран л.а. марка „Д.“, модел „Докер“ с рег. [рег.номер на МПС] , ползван от св. Д. А. Тотин. О. Т. Г. привел в движение л.а. „Форд“ с рег. [рег.номер на МПС] , след което напуснал редицата на паркирани автомобили и продължил по [улица]. Тъй като улицата била без изход, Г. направил обратен завой и се върнал обратно по [улица]с посока на движение от [улица]към ул. „Проф. д-р Д. А.“. При разминаването си с паркирания л.а. „Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] , О. Г. ударил с лявата си част л.а. „Д.“ и му причинил множество щети в областта на преден ляв фар, предна лява броня, предна лява джанта, предна лява врата и преден ляв калник. О. Т. Г. не спрял на място, за да установи щетите по автомобилите, като вместо това съзнателно напуснал местопроизшествието. След няколко пресечки последният спрял и огледал щетите по собствения му л.а. „Форд“.

Около 07.00 часа на 22.01.2022 г. св. Д. А. Тотин установил щетите по автомобила, който бил неизползваем, в резултат на което подал жалба в Об РУ-СДВР.

Случаят бил разпределен на св. А. В. Кутин, който изискал от „Сиенсис“ АД записи от камерите за видеонаблюдение в района. Дружеството предало на полицейския инспектор Кутин с предавателноприемателен протокол от 08.02.2022 г. 2 броя записи от камери за видеонаблюдение в района местопроизшествието. След преглеждането на записите, св. Кутин установил, че виновният автомобил е марка „Форд“ с рег. рег. [рег.номер на МПС] , собственост на О. Т. Г.. Последният бил призован в Об РУ-СДВР, като в попълнени обяснения и сведения Г. признал вината си.

В резултат на това били съставени скица и Протокол за ПТП, като св. В. И. З. съставил АУАН № 575479/02.03.2022 г. срещу О. Т. Г. за извършени административни нарушения по чл. 20, ал. 2 ЗДвП и по чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено наказателно постановление № 22-4332-004445/29.03.2022 г. от началника на Сектор към ОПП-СДВР, с което за описаните в АУАН административни нарушения на О. Г. били наложени съответни административни наказания. НП било връчено лично на О. Г. на 07.12.2022 г., като в

законоустановения 14-дневен срок (на 08.12.2022 г.) последният подал жалба срещу НП, която инициирала настоящото производство.

Описаната фактическа обстановка, СРС е приел за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, прочетени и приети от съда на основание чл. 283 от НПК: показанията на свидетелите Д. А. Тотин, А. В. Кутин и В. И. З.; скица и протокол за ПТП, справка-картон на водача; докладна записка; сведения от Д. Тотин и О. Г.; приемно-предавателен протокол от 08.02.2022 г.; Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи и заключението на видеотехническа експертиза.

Съставът на въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка на база на описаните доказателства, които касационната инстанция възприема изцяло.

Настоящата съдебна инстанция констатира, че актът и наказателното постановление са издадени в законовите срокове по чл. 34 от ЗАНН и съдържат задължителните реквизити.

Настоящата съдебна инстанция напълно споделя изводите до който въззивният съд е достигнал. Правната квалификация на деянията съответства на описаните в акта и наказателното постановление факти и на установените с доказателствата по делото.

Съгласно чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП водачът на ППС, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието. От събраните по делото доказателства, безспорно се установява, че на 21.01.2022г. Г. е управлявайки „Форд“, модел „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] е ударил с лявата си част л.а. „Д.“ и му причинил щети, след което не е спрял на място, за да установи вредите по автомобилите, а напуснал местопроизшествието. Тези изводи, противно на твърдяното в жалбата, са обосновани както с писмените доказателства по административнонаказателната преписка, така и със събраните в хода на съдебното следствие писмени доказателства – протокол за доброволно предаване на 1 бр. СД, съдържащ запис от охранителна камера на сграда в близост на местопроизшествието, заключението на изготвената по делото техническа експертиза, протокол и скица за ПТП, както и гласни доказателствени средства - показанията на свидетелите Д. Тотин, А. Кутин, както и от обстоятелството, че О. Г. е дал обяснения, че при управление на личния си л.а. е загубил контрол над него и се е ударил в друг паркиран автомобил на [улица].

От съдържанието на НП е видно, че са описани фактически обстоятелства, относими към състава на нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, а приложената санкционна норма по чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е определена правилно по основание и размер. Подробно е аргументирано наличието на отегчаващи отговорността обстоятелства, които водят до извод, че не са налице основания за смекчаване на наложените наказания за нарушението по т. 2, с които касационният съд се съгласява изцяло.

Съдът не споделя твърдението в касационната жалба на касатора, че в АУАН и НП не е описано подробно нарушението както и обстановката. Както в АУАН, така и в НП ясно е описано деянието „реализира ПТП в паркирания в дясно товарен автомобил „Д. Докер“ с рег. Номер СВ 1327 РМ. Водачът не спира и не остава на мястото на произшествието, за да установи последиците от него.“. В акта се сочи и че от произшествието са причинени имуществени щети.

Правилно съдът е приел, че от обективна страна е допуснато нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, която норма задължава всеки водач на МПС при осъществяване на

ПТП да спре, за да установи какви са последиците от произшествието. Като правоспособен водач на МПС, жалбоподателят е бил наясно със задълженията си и съзнателно ги е нарушил. По преписката не се съдържат данни, че същият е предприел каквито и да било действия за да установи последиците от осъщественото пътнотранспортно произшествие.

Процесното нарушение не представлява маловажен случай по чл.28 ЗАНН. От обективна страна нарушението не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други идентични нарушения от същия вид, нито обществената му опасност е явно незначителна, нито са налице многобройни и смекчаващи обстоятелства при извършването му. Напротив, неизпълняването на задължението при причиняване на ПТП, водачът да спре, за да установи какви са последиците, винаги се приема негативно, още повече, че в случая са налице материални щети.

Като е достигнал до същите правни изводи, съставът на въззивния съд е постановил правилно решение. Касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила в обжалваната част.

Пред касационната инстанция е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В случая, СДВР е бил представлявана в производството пред АССГ от юрисконсулт, удостоверено от представеното по делото пълномощно. Следователно и предвид изхода на делото, заявеното искане е основателно (63д, ал. 4 от ЗАНН). Размерът на възнаграждението следва да бъде определен при спазване разпоредбата на чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно с вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. За защита по дела по ЗАНН, съгласно чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, се предвижда възнаграждение от 80 лв. до 120 лв. Настоящият състав, като съобрази, че делото не е с фактическа и правна сложност, изискващи специални процесуални усилия по поддържане на обвинителната теза в съдебно заседание и предвид искането за определяне на възнаграждение в минимален размер, приема, че възнаграждението за юрисконсулт следва да бъде определено в размер от 80 (осемдесет) лева пред настоящата съдебна инстанция.

С оглед изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1740 от 15.04.2023г. по НАХД № 16410/2022г. на Софийски районен съд, НО, 96-ти състав, в обжалваната част, в която е потвърдено НП № 22-4332-004445/29.03.2022г., издадено от началник сектор при ОПП – СДВР, в частта на наложеното на жалбоподателя О. Т. Г., ЕГН [ЕГН], наказание по чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП – глоба в размер на 100лв. и лишаване от право да управлява МПС за

срок от 2 месеца за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА О. Т. Г., ЕГН [ЕГН], да заплати по сметка на СДВР юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция в размер на 80 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.